

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
17 У 2344/16
09.03.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. Из ..., ... бр. ..., чији је пуномоћник Бождар Грубовић, адвокат из Београда, Капетан Мишина 9, против тужене Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова, ради поништаја решења ДК број 116-3/2016 од 12.01.2016. године, у предмету радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 09.03.2018. године донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијени су приговори тужиоца поднети лично и преко пуномоћника, изјављени на решење дисциплинског старешине Полицијске управе за град Београд број: ДС .../14 од 14.12.2015. године. Решењем првостепеног органа од 14.12.2015. године, утврђена је дисциплинска одговорност тужиоца, у време покретања дисциплинског поступка распоређеног на радно место помоћника командира у СПИ за ауто пут и прилазне путеве у Управи саораћајне полиције, у Полицијској управи за град ..., због учињених тешких повреда службене дужности из члана 157. став 1. тач. 7. и 14. Закона о полицији - понашање супротно Кодексу полицијске етике, које штети угледу службе или нарушава односе међу запосленима и незаконит, несавесан, немаран рад или пропуштање радње за које је запослени овлашћен, а који су проузроковали или су могли да проузрокују штету или незаконитост у раду, и изречана је дисциплинска мера престанка радног односа.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 18.02.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због повреда правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене права.

Наводи да првостепени орган у извршењу решења туженог органа поново није утврдио све одлучне чињенице, које су битне за мериторно одлучивање, односно није прецизно описао радњу која се тужиоцу ставља на терет, нити образложено на који начин је својим понашањем учинио тешке повреде службене дужности. Указује да је требало да првостепени орган, поштујући начело непосредности, прибави доказе релевантне за дисциплински поступак, будући да је приликом одлучивања о дисциплинској одговорности тужиоца користио доказе изведене у кривичном поступку који се води против њега. Сматра да су у питању различити поступци и одвојени видови одговорности, те да је било потребно на усменој расправи извести све доказе релевантне за одлучивање у овом поступку. Поред наведеног, нису саслушана сва лица која су учествовала у наведеном догађају, нити је првостепени орган оценио доказе којима је поклатио веру, односно оне које није разматрао, као и то да није образложио разлоге којима се руководио приликом изрицања дисциплинске мере, при томе водећи рачуна о степену одговорности тужиоца, тежини последице која је настала услед повреде службене дужности, односно ценећи све субјективне и објективне околности. То даље значи да се првостепени орган није држао обавезних налога туженог органа у овом поступку, доносећи ожалбено решење. Указује на повреде правила поступка, односно на извођење релевантних доказа, као и то да је саслушан само један сведок; да су више пута, како тужилац тако и његов пуномоћник, обавестили тужени орган да су оправдано одсутни са заказаних расправа, при чему је првостепени орган користио исказ тужиоца који је без присуства браниоца дат на усменој расправи одржаној дана 27.10.2014. године; да је поклатиена вера исказу сведока Јовић Предрага, који је контрадикторан и противречан и у битном се разликује; и да су узете у обзир изјаве осталих сведока који нису саслушани, а које су узете од стране полицијског службеника Сектора унутрашње контроле и користе се у кривичном поступку. Сматра да му није омогућено учествовање у дисциплинском поступку, и да је дао изјаву без присуства браниоца. Наводи и то да је решење туженог уручено тужиоцу дана 25.01.2016. године, док браниоцу није ни уручено, јер је уручено лицу које станује на истој адреси на којој се налази његова адвокатаска канцеларија, али у њој није запослено. Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на његову штету, предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је указао на правилност проведеног дисциплинског поступка пред првостепеним органом и остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Предложио је да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Сл.гласник РС" бр.111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења ожалбеног решења произлази да је закључком првостепеног органа број .../14 од 21.01.2014. године, покренут дисциплински поступак против тужиоца због тешке повреде службене дужности из члана 157. став 1. тач. 7. и 14. Закона о полицији ("Сл.гласник РС" бр.101/05...92/11), те

да је првостепени орган, поступајући у извршењу решења туженог органа ДК број: 116-18/2015 од 07.10.2015. године, донео ожалбено решење, на основу одредбе чл. 161. став 2. Закона о полицији ("Сл.гласник РС" бр.101/05...64/15) у вези са чл. 157. ст. 1. тач. 7. и 14. и чл. 159. ст. 1. тач. 4. истог закона, којим је поновно утврдио дисциплинску одговорност тужиоца због тога што је у временском периоду од 08.03.2013. до 27.11.2013. године, приликом обављања редовних дужности обиласка и контроле рада полицијских службеника СПИ за ауто пут и прилазне путеве, на ауто-путу Београд - Ниш, коришћењем службеног патролног полицијског возила регистарских таблица П ..., од више возача које је уочио у извршењу саобраћајног прекршаја, исте зауставио и од њих захтевао и примао новац у различитим износима, како у оквиру свог службеног овлашћења не би извршио службену радњу коју је био дужан да изврши, те против истих није подносио пријаве за учињене саобраћајне прекршаје, чиме је починио тешку повреду службене дужности - понашање супротно Кодексу полицијске етике које штети угледу службе или нарушава односе међу запосленим и незаконит, несавесан, немаран рад или пропуштање радње за које је запослени овлашћен, а који су проузроковали или су могли да проузрокују штету или незаконитост у раду из члана 157. ст. 1. тач. 7. и 14. Закона о полицији, због чега му је изречена дисциплинска мера престанак радног односа на основу члана 159. став 1. тачка 4. истог закона. Образлажући разлоге за донету одлуку, првостепени орган је у образложењу ожалбеног решења најпре детаљно описао ток поступка у коме је тужиоцу омогућено учешће и у коме је на основу дате изјаве тужиоца, изјаве саслушаног сведока Б.Б. и осталих доказа изведених у току поступка, имајући у виду истоветност у одлучној чињеници у изјавама саслушаних грађана да је тужилац од истих захтевао и примио новац како тим лицима не би писао прекршајне пријаве, које изјаве су ти грађани дали овлашћеним лицима на закону прописан начин, које је првостепени орган прецизно навео у образложењу решења, а на основу чега је несумњиво утврђено да је тужилац извршио радње ближе описане у диспозитиву ожалбеног решења, на начин описан у том решењу, чиме је учинио тешку повреду службене дужности из члана 157. став 1. тач. 7. и 14. Закона о полицији, према којој одредби понашање супротно Кодексу полицијске етике, које штети угледу службе или нарушава односе међу запосленима представља тешку повреду службене дужности за коју се, сагласно одредби члана 159. став 1. тачка 4) истог закона може изрећи дисциплинска мера престанак радног односа. Приликом изрицања дисциплинске мере цењена је тежина почињене повреде службене дужности, последице које су настале или су могле настати, дотадашњи рад и понашање тужиоца, па како олакшавајућих околности није било, тужиоцу је изречена дисциплинска мера престанка радног односа, адекватна тешини почињене повреде, у намери да иста у односу на тужиоца делује казнио, а у односу на остале запослене превентивно.

Одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против решења првостепеног органа, тужени орган је жалбу одбио налазећи да је првостепени поступак правилно спроведен, да су у истом изведени сви потребни докази на основу којих је потпуно и правилно утврђено чињенично стање и из истог изведен правилан закључак о дисциплинској одговорности тужиоца за учињену тешку повреду службене дужности из члана 157. став 1. тач. 7. и 14. Закона о полицији, па је на тако утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право и то одредба члана 159. истог закона, на основу које је тужиоцу правилно изречена дисциплинска мера. У образложењу оспореног решења, тужени је навео да је цењена изјава тужиоца дата на усменој расправи одржаној дана 27.10.2014. године, али да иста није прихваћена, јер је дата у намери

избегавања дисциплинске одговорности, имајући у виду изјаву сведока Јовић Предрага, којој је првостепени орган, по мишљењу туженог, правилно поклатио веру. Ценећи наводе приговора, тужени је навео да је првостепени орган правилно ценио доказе у циљу утврђивања потпуног чињеничног стања и у складу са начелом истине и то поготово у оваквим случајевима где постоји истоветност у одлучној чињеници у изјавама саслушаних грађана да је тужилац од истих захтевао и примио новац како истима не би писао прекршајне пријаве, а које изјаве су наведени грађани дали овлашћеним службеним лицима и на законом прописан начин. Даље је навео да је неоснован навод да је грубо прекршена презумпација невиности тужиоца и његово право на стручну одбрану, те да првостепени орган није смео да одржи рочиште без присуства пуномоћника и тужиоца, будући да је првостепени орган благовремено писаним путем тражио од адвоката да одреди замену, што овај није учинио, због чега му је дата могућност да се изјасни на усменој расправи али своје право нису искористили. Тужени је навео и то да су неосновани наводи приговора да првостепени орган није утврдио одлучне чињенице, јер је и по мишљењу туженог, правилно закључивање првостепеног органа да је тужилац несавесним радом директно утицао на незаконитост у раду и исказао понашање које је супротно Кодексу полицијске етике, који такво понашање не толерише, нарочито из разлога сложености послова које обавља, а све у складу са циљевима полиције и основним принципима којих се та служба придржава у обављању полицијских послова. Поред наведеног, тужени је навео и то да је првостепени орган изрекао одговарајућу дисциплинску меру, имајући у виду тежину учињене повреде, последице које су настале или су могле настати, дотадашњи рад и поступање тужиоца, сходно члану 7. Уредбе о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова ("Сл.гласник РС" бр. 8/06), те да је изречена мера у конкретном случају адекватна тежини учињене повреде службене дужности.

Одредбом члана 157. став 1. тачка 7. Закона о полицији ("Сл.гласник РС" бр. 101/05...92/11), прописано је да је тешка повреда службене дужности понашање супротно Кодексу полицијске етике, које штети угледу службе или нарушава односе међу запосленима, а према тачки 14. истог става, незаконит, несавестан, немаран рад или пропуштање радње за коју је запослени овлашћен, а који су проузроковали или су могли да проузрокују штету или незаконитост у раду.

Према одредби члана 159. став 1. тачка 4. истог закона, за тешке повреде службене дужности, као једна од дисциплинских мера, може се изрећи престанак радног односа.

Код напред наведеног, и по оцени суда, правилно је поступио тужени када је одбио жалбу тужиоца, дајући за донету одлуку разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд.

При одлучивању суд је ценио наводе тужбе да првостепени орган није поступио у извршењу решења туженог органа и да није извео несумњиве доказе, али је нашао да ти наводи нису основани, јер се у списима налази записник број: ДС.../14 од 14.12.2015. године, из ког произилази да је првостепени орган изводио доказ саслушањем сведока, у ком записнику је констатована и изјава сведока Б.Б. који је том приликом изјавио да се добро сећа догађаја од 08.03.2013. године, када га је код Сава центра, на ауту путу у правцу Шида зауставио полицијски

службеник, јер му је било необично што га је зауставио у зауставној траци ауто пута. На захтев службеног лица дао му је 1.000,00 динара, које је имао код себе. После неколико недеља позван је од стране полицијског службеника ПС Нови Београд ради препознавања, када је са сигурношћу препознао тужиоца, при чему је описао тужиоца и униформу коју је том приликом носио. Навео је и то да га је тужилац након тога звао у фирму, у вези његовог сведочења пред судом. Поред наведеног, у проведеном поступку првостепени орган је у циљу потпуног и правилног чињеничног стања ценио и остале доказе ближе наведене у образложењу ожалбеног решења и за своју оцену дао јасне разлоге, које је тужени по оцени суда, правилно прихватио као довољне и на закону засноване.

Суд је при одлучивању ценио и наводе тужбе да није прецизно описана радња која се се тужиоцу ставља на терет и да нису дати разлози за донету одлуку, али је и те наводе оценио као неосноване, имајући у виду да је у решењу првостепеног органа прецизно описана радња која се тужиоцу ставља на терет, а кроз образложење тог решења дати су јасни разлози за донету одлуку уз позивање на доказе из којих произлази правилан закључак да тужилац описаним понашањем јесте учинио тешку повреду службене дужности, која му се ставља на терет, због које му је сагласно одредби члана 159. став 1. тачка 4. Закона о полицији, у законом прописаном поступку изречена адекватна мера. Ово тим пре, што је и сам тужилац у завршној речи на усменој расправи дана 27.10.2014. године, између осталог, изјавио да је направио пропусте у виду необавештавања старешине у писаном облику тј. сачињавања извештаја о предузетим мерама и радњама, о извршеној контроли учесника у саобраћају и што није извршио провере кроз КЕ контролисаних лица.

Наводи тужбе да је изјава саслушаног сведока Б.Б. дата дана 14.10.2013. године, различита у односу на изјаву коју је то лице дало 14.12.2015. године, су без утицаја на другачију одлуку суда у овом предмету, јер се изјаве наведеног лица у односу на одлучне чињенице у овом предмету не разликују.

При одлучивању, суд је ценио навод тужбе да првостепени орган није могао да одржи расправу без присуства тужиоца, али је нашао да тај навод није основан, јер су били испуњени сви формални услови да се усмена расправа одржи у одсуству тужиоца, који свој изостанак није оправдао, као и у одсуству уредно позваног пуномоћника, који није приступио расправи, нити је по заменичком пуномоћју одредио друго лице.

Суд је такође оценио као неосноване наводе тужбе да тужиоцу није достављено оспорено решење, а да је пуномоћнику достављено након наступања застаре, јер се у списима предмета налази доставница из које несумњиво произлази да је пуномоћнику тужиоца на адресу коју је означио у тужби оспорено решење достављено благовремено дана 20.01.2015. године.

При одлучивању, суд је остале наводе тужбе оценио као неосноване, с тим да су исти истицани и у приговору, а које наводе је тужени орган, сагласно одредби члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку правилно оценио у образложењу оспореног решења, са којих разлога оцена тих навода није посебно

образлагана овом пресудом.

Налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је донео одлуку као у диспозитиву пресуде на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 09.03.2018. године, 17 У 2344/16

Записничар
Тија Бошковић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ